

δρων και τῶν παντογνώστηδων, σκορποῦνε γύρω τους εἰρωνεία, γέλιο, αἶγτο, περιφρόνηση γιὰ τὸ ἔργο τοῦ Ψυχάρη. Καὶ τί μ' αὐτό; Μήπως τὸν Ψυχάρη δὲν προκληροῦσανε ἄφοβα κι ἀνεπιφύλαχτα δασκαλό τους τρανὸ οἱ λιγροστοὶ μ' ἀληθινοὶ δημιουργοὶ τῆς φιλολογικῆς Τέχνης στὴν Ἑλλάδα; Ἕνας Πάλλης δὲν τὸ φώναξε; Ἕνας Παλαμάς δὲν τὸ ὕμνησε; Ἕνας Χατζόπουλος δὲν τὸ τόνισε; Οἱ ἄλλοι, οἱ κατοπινοί, οἱ νέοι, οἱ ἀμόλευτοι, οἱ ἄδολοι και οἱ ἀγγεὶ θάρσυνε γιομάτοι φωτιὰ νὰ διαλαλήσουνε τὴν ἀξία τοῦ ἔργου τοῦ Ψυχάρη και τὴν προσοχὴ πού τοῦ πρέπει και τοῦ χρειάζεται. Τὸ μέλλο μποροῦμε ἀδίσταχτα νὰ ποῦμε, εἶναι δικό του, γιατί κι αὐτὸς τὴ ζωὴ του γιὰ τὸ μέλλο τῆς Ἑλλάδας ἀφιερώνει. «Εἶτανε ὁ ἀγώνας ἡμᾶς μεγάλος— λέει σ' ἓνα μέρος— ἡ Ἑλλάδα εἶναι ὄνομα γλυκὸ και δασκασμένο· μὰ ἐνῶ λέγανε οἱ ἄλλοι πὼς ἡ Ἑλλάδα ἔχει μόνο παρελθόν, ἡμεῖς λέγαμε πὼς ἔχει μέλλο. Τέτοιος ὁ πόλεμός μας».

Ὁ πόλεμος ἀκόμα δὲν ἔσῳησε και θάργῃση βέβαια νὰ σβῆση. ἴσως μάλιστα νὰ μὴν τὸν εἶδαμε ἀκόμα σ' ἔλη του τὴ φωτιὰ και τὸ πελέκι. Κάτου ἀπὸ τὸ χρυσὸν αἰθέρα τῆς Ἀθῆνας, ἀπὸ τὴ μενεξεδένια τὴν ἀπαλοσύνη και τὴ γλυκάδα, κάτου ἀπὸ τὸ βράχο τὸν ἱερό πού κάρπισε μιὰ μέρα τὸ θεόλαμπρο ναὸ τῆς Ἀθῆνας, ἡ λατρεία τῆς θεᾶς τῆς Σοφίας ξεγράφτηκε πιά. Ὁργιαστῆδες τύραννοι ἐνὸς λαοῦ, θαμπωμένοι ἀπὸ τὸ σκοτάδι μιᾶς ἐθνοπνίχτρας δασκαλοσύνης ὑψώνουνε τὰ σκουριασμένα τους δόρατα νὰ χτυπήσουνε στὸ σταυρὸ τῆς λαϊκῆς λαλιᾶς, τῆς Τέχνης πού ἀπὸ τὴν πηγὴ τῆς ἀναβρεῖ. Τάχατες ἡ Θεὰ δὲ θὰ κατεβῆ νὰ προστατέψῃ τοὺς βλογοημένους τῆς; «Ἡ Ἀθηνά, ἡ θεὰ μας ἡ ἀγαυή, γράφει ὁ Ψυχάρης, πού ὑφαίνοντας ἤσυχια και στοχασμένα, ἔφτειανε τὴ φρόνηση, ἔφτειανε τὴ σοφία, ἔφτειανε μιὰ μιὰ κάθε ἀνθρώπινη ἀρετὴ, παραίτησε, ἡ ἀγνή καθαρία Κόρη, τὸν οὐρανὸ μας, ὅταν τὸν εἶδε συννεφιασμένο ἀπὸ μάδρη πρόληψη κι ἀπὸ σκληδιά. Θὰ ξαναστράψουνε τὰ μάτια τῆς, ἡμα ξεαστερωθῆ ὁ οὐρανός μας».

ΡΗΓΑΣ ΓΚΟΛΦΗΣ

ΧΩΡΙΣ ΠΟΝΟΥΣ

Στὸ ὀδοντοίατρο τοῦ κ. Ἀριστ. Δράκοπούλου (ὁδὸς Πειραιῶς 7) γίνεται ἀνώδυνος ἐξαγωγή ὀδόντων, ριζῶν κτλ. μ' ἓνα τέλειο ἀκίνδυνο Ἀγγλικὸ ἀναισθητικὸ. Γιὰ τὸ κάθε δόντι δρ.10.

Ἡ Κοινή Γνώμη

ΠΕΣΚΕΣΙ ΣΤΟΝ κ. Γ. ΜΙΣΤΡΙΩΤΗ

Φίλε «Νουμά»,

Δὲν τῷπαμε χιλιάδες φορές; Δὲν τὸ λέμε κάθε μέρα;—Ὁ Μιστριώτης χρειάζεται. Πὼς θὰ μετρηθῆ ἡ Ἑλλάδα, σὲ πῶς ὑπερνοῦς χρόνους, ἂν ἡ ἱστορία δὲν ἔχει ἓνα Μιστριώτη, μιὰ σκουριασμένη μονέδα, ἓνα λυγδιάρικο, βρωμερό, παλιὸ πήχη; Μᾶς χρειάζεται, μᾶς φελαῖ κι ἀλλιῶτικα, και γι' ἀφτὸ ἀφήστε τον νὰ λέγῃ, νὰ ρητορέβῃ, νὰ διαλαλή, νὰ κατηγάῃ. Πρέπει μάλιστα και νὰ τὸν ἀγαποῦμε, νὰ μὴν τὸν ξεχνοῦμε. Ἐγὼ σκοπέβω νὰ τοῦ γράψω νὰ μοῦ στείλῃ και τὸ πορτραῖτο του. Ἐ! τί λὲς κα σύ; Θὰ τὸ κάνω, και γι' ἀφτὸ—γιὰ νὰ τὸν προτάρω και νὰ τὸνε καλοπιάσω— τοῦ στέλνω και δῶρα. Κ' ἰδοῦ:

«Ὁτρηρὲ φίλε! Σεβαστὲ διδάσκαλε! Γλυκομίσειδὸ μου ἴνταλμα!

Ἄκου νὰ ἰδῆς, ἄκου νὰ φριξῆς, ἄκου νὰ καταλάβῃς πόσο δίκιο ἔχεις και πόσος δυναμίτης τοῦς χρειάζεται ἀφτοὺς τοὺς Μαλλιαρῶς! Λένε πὼς ὁ λαὸς δὲ μιλαῖ τὴν Καθαρέβουσα και μιλάει τὴ Μαλλιάρη του, ἔ; Λαιπόν. Στὸ χωριὸ μου, πού εἶναι μιὰ ἄκρη γις ριμμένη μέσ' στὴ θάλασσα και γύρω τῆς δυὸ γλυκοχρώματα πετράδια, δυὸ νησάκια, φτειάνουν, ἡ καλήτερα στήνουνε πόχες. Πρῶτα ἀπ' ἔλα, ἡ λέξη πόχη δὲν εἶναι ἀπὸ τὸ ὑπόχη=ὑπέχω, ἀπὸ κεῖ πού μᾶς ἔφτειασαν κ' οἱ Γάλλοι τὸ poche; Καὶ τὸ ὑπόχη δὲν εἶναι καθαρέβουσα;

Και τί ἔξυπνος λαός, νὰ ἰδῆς, κύριε Μιστριώτα! Ἄφτὸ τὸ δίχτι, πού τὸ δένουνε σὲ κάτι πάλους—τουτέστιν εὐσεβεῖς πασσάλους—μψηγγμένους μέσα στὴ θάλασσα, γιὰ νὰ περάσῃ τὸ ψάρι και νὰ πιαστῆ μέσα, εἶναι σκέττη νέττη τσέπη· κι ἀφτὸ, μαζὶ μὲ τοὺς πάλους και μὲ κάτι ἄλλα παραδίχτια, τὸ λένε πόχη. Ἐπειτα, ἓνα ἄλλο μέρος τῆς θάλασσας τῆς περιοχῆς τῆς πόχης, τὸ λένε δοχειό. Ἐ, ἀφτὸ, πάλε, τί σοῦ λέγει; Ὡ χυδαῖοι!—ἀνακράζω μετὰ σοῦ—τὸ δοχειό ἐρχεται ἀπὸ τὸ δοχεῖο—δέχομαι, και τὸ δέχομαι καθαρέβουσα τυγχάνει ἔν. Καὶ βέβαια, τί ἄλλο θὰ πῆ νὰ λένε τὸ μέρος πού ἀπ' ἀφτὸ περνᾷ τὸ ψάρι και πάει στὸ δίχτι, τὸ μέρος πού δέχεται μέσα τὸ ψάρι—δοχειό, τί ἄλλο, παρακαλῶ, θὰ πῆ παρὰ πὼς ὁ κόσμος μιλαῖ τὴν Καθαρέβουσα; Σοῦ λέγουν ὅμως μερικοὶ μαλλιαρῶ, πού ἔχουμε ἐδῶ, πὼς τὸ «δοχειό» τὸ μεταχειρίζονται μονάχα σ' ἀφτὴ τὴν περίπτωση, και πὼς,

ἂν ἄξαφνα πῆς ἐνὸς ἀθρώπου «φέρε μου τὸ δοχεῖο» θὰ νομίση πῶς τοῦ μιλάς γιαπωνέζικα. Τοὺς ἀθλοῦς! Δὲν πρέπει, προσκυνητᾶρι μου, νὰ τοὺς πιστέβουμε ἑμεῖς ἀφτοῦς. Ὅχι, εἶναι φέφτες, καὶ ἂ πῶδειξη: Εἶναι ἕνας γιατρὸς ἐδῶ, πιστὸ κοπέλλι σου, ἀφοῦ ὡς καὶ τῆ δούλα του τὴν ἔμαθε τὸ ἀρχαῖζεν. Ἀφτὸς δὲν κάνει ἄλλη δουλειὰ παρὰ νὰ πιάνεται ἑλημερίς μὲ τοὺς μαλλιαροὺς. Τίς ἄλλες τσακώθηκε πάλε. Τοῦς ἔλεγε, γιατί νὰ γράφουμε «τέντζερης» καὶ νὰ μὴ γράφουμε «χύτρα» ἢ «δοχεῖο», ποῦ τὸ μιλοῦνε κιόλας κτλ. Πιαστήκανε στὰ γερά. Στὰ στερνὰ βάλανε καὶ στοίχημα. Πάνε, τὸ λοιπόν, σπῆτι του. Φωνάζει τῆ δούλα του ὁ γιατρὸς καὶ τῆς λέγει «φέρε μου ἕνα δοχεῖο» — ἐννοοῦσε «τέντζερη». Ἡ κακομοίρα ἢ δούλα τάχασε, δὲν ἤξερε τί νὰ κάνη. Τί ἐννοοῦσε; Δὲν ἤξερε καὶ τί ὑποκείμενα εἶτανε τοῦ λόγου τοὺς μαζί μὲ τὸ γιατρό.

Μπὰς κι εἶταν ἀρρώστοι; Ἴσως νὰ πάσκουν ἀπὸ νεφρίτη, συλλογίστηκε, καὶ τὸ πέτυχε. Σοῦ παρουσιάζει λοιπόν, τί νομίζετε; — ἕνα κ....., ἢ καλύτερα ἄς σοῦ τὴν πῶ ἀλάκαιρη τῆ λέξη — ἔχεις πολλὰς σκοτωτοὺρες τοῦ λόγου σου τώρα, καὶ δὲ θὰ χαμπερίζης ἀπὸ μισὲς λέξεις — λοιπόν, ἕνα καθῆκι. Ἐνα καθῆκι, κύριε Μιστριώτα, καθῆκι!

«Κι ἔπειτα σοῦ λένε ὁ λαὸς μιλάει τὴν καθαρέδουσα» ἀρχίσαν νὰ φωνάζουν οἱ μαλλιαροί. Σπάρταρήσανε ἀπὸ γέλοια, οἱ ἀναίσχυντοι, καὶ «Νά, ὁ Μιστριώτης σου» εἶπανε τοῦ γιατροῦ. Οἱ χυδαῖοι.

Σωξόπολη

ἀφοσιωμένος

ΣΤΑΒΡΟΣ ΜΑΒΡΟΘΑΛΑΣΣΙΤΗΣ

<>

ΡΩΜΙΟΙ ΚΑΙ ΤΟΥΡΚΟΙ

Ἀγαπητὴ «Νουμά»,

Θὰ σοῦ πῶ κάτι τι ποῦ ἄκουσα καὶ ἔπαθα τώρα τελευταῖα σ' ἕνα ταξίδι μου στὴν Ἀδριανούπολη καὶ θὰ σ' ἀφήσω νὰ βγάλῃς σὺ τὸ συμπέρασμα.

Α'

Εἶτανε ἢ βραδιά ποῦ θᾶπαιρνα τὸ τραῖνο νὰ γυρίσω πίσω στὸ χωριό μου. Ἐνας φίλος μου μοῦ λέει: ἔλα νὰ φάμε ἀπόψε σπῆτι. Στὸ τραπέζι του φαριστιήθηκα πολύ. Εἶμασταν καμμιὰ δεκαριά, ἔλοι συγγενεῖς καὶ μόνος γὼ ξένος. Ὅλοι γύρω μου γελοῦσανε ἀπὸ τοῦ φίλου μου τῆ γριά μάννα, ποῦ μ' ἀγαποῦσε πολύ, ὡς τὸ πιὸ μικρὸ παλλικάρι τῆς ποῦ τῆς ἤρθε ἀπὸ τὴν ξενιτεὰ κείνη τῆ μέρα.

Μαχαρίζα τὸν ἑαυτό μου ποῦ εἶχα τὴν τύχη νὰ

βρεθῶ μαζί τους κείνο τὸ βράδι ἀντὶς νὰ κάθουμα μόνος μου μπροστὰ σ' ἕνα τραπέζι τοῦ ξενοδοχείου μὲ μόνη συντροφιά ἕνα ποτήρι ἀνοστη μπίρα.

Ἡ κάθε περιποίησή τους, ὁ κάθε λόγος ποῦ μοῦ λέγανε, μοῦ χαϊδεύανε τὴν καρδιά. Εἶχανε τὰ δικά τους νὰ ποῦνε νὰ τὰ δηγηθοῦνε στὸν ξενιτεμένο τους καὶ αὐτὸς νὰ τοὺς πῆ πῶς πέρασε στὰ ξένα, καὶ δὲν μποροῦσα ν' ἀνακατωθῶ πολὺ πολὺ στὴν κουβέντα τους. Μόνο ποῦ καὶ ποῦ ἔλεγα κανένα ὀρίστε δεσποινίς, στὴν ἁμορφη κοπέλλα ποῦ κάθονταν κοντά μου στὸ τραπέζι, προσφέροντάς της λιγάκι κρασί ἢ γιὰ νὰ πάρη κανένα μεζὲ ἢ φαγητό. Γαργαλίζονται ἀκόμα τάφτια μου ἀπὸ τὰ κουδουνιστὰ γέλια τους καὶ τὰ γελαστὰ λόγια τους. Στὸ τέλος παίρνοντας μέρος στὴν κουβέντα τους θέλησα νὰ τῆ φέρω πάνω στὴ λογοτεχνία ἢ στὴν ποίηση. Τοὺς πρότεινα νὰ τοὺς διαβάσω κάτι καὶ ἔβγαλα ἀπ' τὴν τσέπη μου τὸ «Νουμά»..... Τί εἶτανε, δὲν ἤξεραν, τοὺς τὸ ξήγησα... Ἦέ μου, τί εἶτανε κείνο τὸ κακούργημα!! Πῶς τόλμησα!!

Ἵστερα ἀπὸ μισὴ ὥρα συζήτηση γιὰ τὸ γλωσσικὸ ζήτημα ἔφυγα τρέχοντας νὰ προσφτάσω τὸ τραῖνο, τρέχοντας σὰ νὰ μὲ κυνηγοῦσανε κ' ἐκεῖ ἀκόμα τὰ γέλια κ' οἱ κοροϊδίες τῶν φίλων, ἢ περιφρόνηση τῆς ἁμορφῆς κοπέλλας καί, τὸ πιὸ ἀνέλπιστο, ἢ κατάρρα καὶ τ' ἀνάθεμα τῆς γριάς ποῦ μὲ συμπαθοῦσε. Μόνο ἢ γυνίκα τοῦ φίλου μου μοῦ φάνηκε πῶς μὲ κατὰλαβε καὶ μοῦ τὸ εἶπε κιόλας πῶς εἶναι μὲ τῆ γνώμη μου. Αὐτὴ ἢ νέα μάννα στήριξε τὴν καρδιά μου καὶ δὲ μ' ἔπιασε ἀπελπισιὰ κείνο τὸ βράδι.

Τὸ τραῖνο ἀργοῦσε νᾶρθη ἀπὸ τὰ βουργάρικα σίνερα κ' ἔτσι μπόρεσα νὰ συχάσω σουλατσάροντας μπροστὰ στὸ σταθμὸ καὶ φιλοσοφώντας πάνω στὸ φανατισμὸ ποῦ γεννᾶν σὲ χριστιανοὺς οἱ λειτουργοὶ τοῦ Ὑψίστου!

Β'

Βρέθηκα μέσα στὸ τραῖνο μ' ἕνα τουρκο κιό, ὄνομα καὶ πρᾶμα Νεότουρκο. Μὲ ἕνα τσιγαράκι κάναμε γνωριμιὰ. Πήγαινε κι αὐτὸς στὴν πατρίδα μου γιὰ δουλειὰ. Ἡ νύχτα εἶταν δροσερὴ καὶ τὸ βράδι ζεστοῦτσικο μὰ ὁ δρόμος μας λίγος καὶ δὲν εἶχαμε καιρὸ νὰ κοιμηθοῦμε.

Ἦρθε ὁ λόγος στὴν κουβέντα μας πάνω γιὰ τὴ χολέρα ποῦ εἶχαμε πέσει. Τί δύσκολο πρᾶμα, μοῦ λέει, νὰ μὴν ξέρη κανεὶς πῶς νὰ προφυλαχτῆ ἀπ' αὐτὴ τὴ ἀρρώστια. Μπὰ, τοῦ λέω, οἱ φημερίδες σας δὲν ἔγραψαν ὁδηγίες γιὰ τὴ προφύλαξη αὐτῆς τῆς ἀρρώστιας; Καὶ μοῦ εἶπε πῶς δὲν εἶδε τέτιες ὁδηγίες καὶ μπορεῖ κιόλας οἱ φημερίδες τους νὰ μὴν ἀνάφεραν τίποτις. Εἶναι ἀλήθεια, τοῦ κάνω, πῶς ο-

δικές μας έγραψαν μιὰ μετάφραση ἀπ' τὸ γαλλικό, σπουδὲς μὰ σὲ μιὰ τέτια γλώσσα ποὺ δύσκολα τὴν καταλαβαίνουν κ' οἱ δασκάλοι, κ' ἔτσι πὲς πὼς δὲν ἔγραψαν κ' οἱ δικές μας. Ἀλήθεια, μοῦ παρατηρεῖ ὁ Νεότουρκος, ἡ γλώσσα σας πολὺ δύσκολο εἶναι νὰ μαθεπτῆ γιατί καὶ στὴν πιὸ μικρὴ τάξη τοῦ σχολείου ἀρχινᾶτε ἀπὸ τὰρχαῖα ἑλληνικά. Καὶ μοῦ δηγγήθηκε πὼς ὄντας μαθητὴς στὸ γυμνάσιο εἶχε μιὰ πιθυμῖα νὰ μάθῃ τὰ ρωμαϊκά γιὰ νὰ μπορεῖ νὰ συναγροικεῖται μὲ τοὺς συχωριανούς του. Γι' αὐτὸ ἀκολουθοῦσε τὸ μάθημα τῆς Ἑλληνικῆς γλώσσας ποὺ εἶταν προαιρετικὸ στὸ σχολεῖό τους. Μιὰ μέρα αὐτὸς κ' ἕνας φίλος του βρῆκαν μέσα στὸ ἀναγνωσματοῦ τους μιὰ λέξη ποὺ δὲν μπόρεσε ὁ δάσκαλός τους (ἕνας ρωμῖος) νὰ τοὺς τὴν ξηγήσῃ γιατί κι ὁ ἴδιος δὲν τὴν ἔνοιωθε. Δυὸ συμμαθητές τους ρωμῖοι ποὺ εἶταν στὸ ἴδιο σχολεῖο οὔτε αὐτοὶ δὲν μπόρεσαν νὰ τοὺς δώσουν τὴν ἔννοια τῆς λέξης αὐτῆς. Βλέποντας αὐτὰ ὁ φίλος του παράτησε ἀπὸ κείνη τὴ μέρα τὴ σπουδὴ τῆς Ἑλληνικῆς γλώσσας, μὰ ὁ φίλος μας μὲ τὸνεῖρό του νὰ μπορῆ μιὰ μέρα νὰ μιλή μὲ τοὺς συχωριανούς του καὶ μὲ τοὺς ἀργάτες τοῦ πατέρα του ποὺ εἶχε πολλοὺς ρωμῖοὺς στὰ τιφλίκια του, ξακολουθοῦσε νὰ πηγαίνει στὸ μάθημα τῶ ἑλληνικῶν ὥσπου μιὰ μέρα τοὺς ἔθαλε ὁ δάσκαλός τους ἕνα θέμα ἀπὸ τὸ τούρκικο στὸ ἑλληνικό. Ὁ φίλος μας θέλοντας νὰ βάλῃ τὴν ἔννοια τοῦ σου ἔγραψε νερό καὶ ἀφοῦ πρόσεξε σ' ὅλα τὰ ἄλλα γιὰ νὰ μὴν κἀνῃ λάθος, μὲ χαρὰ ἔδειξε τὸ θέμα, του στὸ δάσκαλο. «Τί κακούργημα, λέει, Θέ μου ποὺ εἶχα κάνει νὰ γράψω νερό. Ὁ δάσκαλος μῆθαλε μπροστὰ μὲ τὰ ξεφωνημάτα του καὶ μὲ τὴν ἀγανάκτησή του καὶ μοῦ εἶπε πὼς θέλω νὰ γράψω τὰ πρόστυχα ἑλληνικά σὰν τὴ πρόστυχη τούρκικη ποὺ μιλᾶν οἱ Κιούρτηδες». Ἀπὸ κείνη τὴ μέρα ἔχασε τὸν ἐνθουσιασμό του, σβύστηκε τὸνεῖρό του, δὲν μποροῦσε νὰ μάθῃ μιὰ γλώσσα τόσο δύσκολη καὶ ποὺ δὲ μιλιέται. Στὸ τί θὰ τὸν ὠφελοῦσε. Δὲν τοῦ εἶπα τίποτε, δὲν εἶχα ἀνάγκη νὰ συζητήσω.

K. ΓΕΩΡΓΙΝΟΣ

ΣΚΕΨΟΥΛΕΣ

«Φίλε Νουμά»,

Δὲν ἔχω οὔτε τὴν παραμικρὴ ἀφιβολία πὼς ὁ «Νουμάς» θὰ δημοσιέψῃ μιὰ παρατηρησοῦλα ἐνοῦ περαστικοῦ φίλου του ἀπ' τὴν Ἀθήνα, σὰν ὄργανο μάλιστα λεύτερης σκέψης ποῦναι.

Ἀνεδαίνοντας τὸ δρόμο Σταδίου σταμάτησα μπρὸς στὸ βιβλιοπωλεῖο Σίδερη· γιομάτες πέρα ὡς

πέρα οἱ βιτρίνες τοῦ ἀπὸ Νορδάου, 5ῃ ἐκδοσῇ, μετάφραση τοῦ γνωστοῦ λεξικογράφου Α. Β.

Γιὰ νὰ ὑπάρχει 5ῃ ἐκδοσῇ σὲ βιβλίον στὴν Ἑλλάδα πάει νὰ πεῖ ὅτι εἶναι τὸ μόνο βιβλίον ποὺ διαβάζεται, καὶ ἔτσι εἶνε en pleine vogue. Σκέφτηκα καὶ εἶπα : Τί ὠραία ποὺ πάει πλάι πλάι, **Μιστριωτῆς καὶ Νορδάου**, ὁ ἕνας φέρνει τὸν ἄλλο. Σὲ λυπᾶμαι κατάκαρδα Ἑλληνικὸ κοινό, σὲ κάθε ζήτημα τῆς προκοπῆς δείχνεις μὲ τὸν τρανότερο τρόπο τὴ βλακεία σου (ἀφοῦ τοῦ γράφουμε καὶ Ὡδές)—ἡ τύχη σου νὰ κρέμεται, τί εἰρωνεία! ἀπὸ τὴν πέννα ἐνὸς χρεωκοπημένου δημοσιογράφου.

Γιὰ νὰ νοιώσεις τὴν ποίηση τοῦ Παλαμά, χρειάζεται νὰ σὲ χτυπήσῃ κατάμουτρα ἡ βαγενρικὴ ὀρχήστρα, νὰ σὲ ταραξεί, νὰ νοιώσεις τὸν ἀθροπισμὸ σου, τὸ ἰδανικὸ σου, τὴν εὐγένεια τῆς ψυχῆς σου.

Προχωρώντας ἔφτασα στοῦ Ἑλευθερουδάκη κα ἐξαγνίστηκα μπρὸς στὴ θεία μορφή σου, Βάγγελ· νὰ ριχτῶ στὸ λαιμό σου, νὰ σὲ φιλήσω, νὰ σὲ στεφάνωσω, ποὺ τὸ ἔργο σου ζεῖ κ' ἐγράφηκε γιὰ μᾶς; ἐνσαρκωμένε Ἀπόλλωνα τοῦ Μπαυρῶνι.

Ἀνεδαίνοντας στὴν Ἀκρόπολη ὕστερα ἀπὸ τὸν καθαρμό μου μπόρεσα καὶ καίταξα πρόσωπο μὲ πρόσωπο τὸν Ἥλιο

15.5

FAFFNER

Ο,ΤΙ ΘΕΛΕΤΕ

Ὁ «Νουμάς» τοὺς τρεῖς καλοκαιρινούς μῆνες Θεριστῆ, Ἀλωνάρη καὶ Τρυγητῆ, θὰ βγαίνει κάθε δεκαπέντε μέρες. Ἐἴλλο φύλλον λοιπὸ θὰ βγαί, ὅχι τὴν Κεριακὴ ποὺ μᾶς ἔρχεται, μὰ τὴν παραπάνου, δηλ. στίς 12 τοῦ Θεριστῆ.

— Τὰ γραφεῖα τοῦ «Νουμά» μεταφέρονται στὴν ὁδὸ Οἰκονόμου 4 (Ἐξάρχεια) καὶ καὶ, παρακαλοῦμε, νὰ διευτύνονται δῶ κι ἐμπρὸς τὰ γράμματα κτλ.

— Τὸ γράμμα τὸν κ. κ. Πέτρου καὶ Πετρούλας Ἰγλορέιτη ποὺ δημοσιεύτηκε στὸ περασμένο φύλλον μᾶς ὀβήκε ἀπὸ τὸν κ. Σ. Σκίπη.

ΧΩΡΙΣ ΓΡΑΜΜΑΤΟΣΗΜΟ

κ. Στ. Καρ. στὴ Φρεατιδα. Τοῦ πρώτου τὸ κατατόπι εἶναι : 16, rue Chaptal, Paris IX. Τοῦ δὲ δευτέρου : Aigburth Drive. Liverpool. Ἡ συνδρομὴ πλερώνεται μπροστὰ.—Στὴν **Κερκυραϊκὴ Γοργόνα**. Θὰ γίνῃ ὅπως μᾶς γράφετε. Ἡ μελέτη θὰ δημοσιυντεῖ ὀρισμένα στὸ ἄλλο φύλλον.—κ. Γ. Στ. στὴν Πάτρα. Μᾶς ἄρρεσε τὸ γράμμα σου, τὸ ποίημά σου ὁμως ὄχι καὶ τόσο. Στελε μες τίποτ' ἄλλο, μὰ

δουλεμένο κάπως προσεχτικώτερο.—κ. Ν. Κ. στή Μερσίνα. Στείλε μας κανένα άλλο. Δὲν παραδέχεται πῶς τὸ *πρῶτο* πρέπει νάναί και *πολύ καλό*;—κ. Μαγ. Παρ. στήν Ἀργαλαστή. Στείλε μας κανένα άλλο καλύτερο:

ΔΙΑΚΗΡΥΞΙΣ

ΠΕΡΙ ΣΥΝΑΨΕΩΣ ΔΑΝΕΙΟΥ

14 ΕΚΑΤΟΜΜΥΡΙΩΝ ΦΡΑΓΚΩΝ ΥΠΟ ΤΟΥ ΔΗΜΟΥ ΑΘΗΝΑΙΩΝ

Ὁ Δῆμος Ἀθηναίων, ἀποφάσει τοῦ Δημ. Συμβουλίου, προκηρύσσει συναγωνισμόν διὰ τὴν πραγματοποίησιν χρεωλυτικοῦ δανείου ὑπὸ τῆς ἐξῆς ὁμορφίας:

Ἄρθρον 1ον) Αἱ προσφοραὶ θὰ ὦσιν ἐνσφράγιστοι και θὰ γίνωνται δεκταὶ μέχρι τῆς 10ης Ἰουνίου 1911 ἀνυπερθέτως διὰ τοῦ κ. Δημάρχου εἰς τὸ Δημ. Συμβούλιον.

Ἄρθρον 2ον) Τὸ δάνειον ὀρίζεται εἰς 14 ἑκατομμύρια πραγματικοῦ κεφαλαίου, καταβληθήσεται δὲ εἰς μίαν τῶν ἐν Ἀθήναις Τραπεζῶν, ὀρισθησομένην ὑπὸ τοῦ κ. Δημάρχου. Τὸ ὀνομαστικὸν κεφάλαιον τοῦ δανείου κανονισθήσεται ἐκ τῆς τιμῆς τῆς ἐκδόσεως.

Ἄρθρον 3ον) Τὸ τοκοχρεωλύσιον τοῦ δανείου δὲν δύναται νὰ εἶνε ἀνώτερον τοῦ 6 οἰο ἐπὶ τοῦ πραγματικοῦ κεφαλαίου, ὁ δὲ τόκος ἐπὶ τοῦ ὀνομαστικοῦ οὐχὶ ἀνώτερος τοῦ 4 1)2 τοῖς οἰο.

Ἄρθρον 4ον) Ἡ διάρκεια πρὸς ἐξόφλησιν τοῦ χρεωλυτικοῦ δανείου δὲν δύναται νὰ εἶνε ἀνωτέρα τῶν ἑκατῶν εἰκοσι (120) ἑξαμηνιῶν.

Ἄρθρον 5ον) Πάντα τὰ ἔξοδα ἐν γένει τῆς συνάψεως και τῆς ὑπηρεσίας τοῦ δανείου βάρυνται τοὺς δανειστὰς.

Ἄρθρον 6ον) Ὁ Δῆμος δύναται νὰ ἐξοφλήσῃ τὸ δάνειον μετὰ πάροδον δέκα (10) ἐτῶν ἀπὸ τῆς συνολογώσεως αὐτοῦ μετὰ προειδοποιήσιν ἑξ̄ μηνῶν.

Ἄρθρον 7ον) Ἡ καταβολὴ τοῦ δανείου γενήσεται ὡς ἐξῆς:

Ἄμα μὲν τῇ ὑπογραφῇ τοῦ συμβολαίου καταβληθήσονται τὰ ἐννέα ἑκατομμύρια, τὰ δὲ λοιπὰ τὴν 30ην Δεκεμβρίου 1911.

Ἄρθρον 8ον) Τὸ συμβόλαιον θέλει συνταχθῆ και ὑπογραφῆ ἐν Ἀθήναις ἐντὸς δέκα ἡμερῶν ἀπὸ τῆς πρὸς τοῦτο προσκλήσεως τοῦ Δημάρχου.

Ἄρθρον 9ον) Πᾶσα προσφορὰ δὲν γίνεται δεκτὴ οὐδὲ λαμβάνεται ὑπ' ὄψει ἐὰν δὲν δοθῆ ἐντὸς τῆς ἀνω ταχθείσης προθεσμίας (10 Ἰουνίου 1911) και δὲν συνοδεύηται ὑπὸ τακτικοῦ πληρεξουσίου τῶν

ἀντιπροσωπευομένων Τραπεζῶν και κεφαλαιούχων, προσαχθησομένου δύο ἡμέρας πρὸ τῆς 10 Ἰουνίου 1911 εἰς τὸν κ. Δημάρχον, και ἐγγυήσεως μιᾶς ἀνεγνωρισμένης Τραπεζῆς ἢ χρηματικῆς, ἢ εἰς τίλους ἀξιών 1 ἑκατομμυρίου.

Ἄρθρον 10ον. Πρὸς ἀσφάλειαν τῆς ὑπηρεσίας τοῦ δανείου παραχωρεῖται τὸ ἐκ τοῦ φόρου τῶν ὠνίων και ἐμπορευμάτων ἔσοδον τοῦ Δήμου και ἀνδὲν ἐπαρκέση ἕτερον τοιοῦτον.

Ἄρθρον 11ον). Ἐπὶ τῶν κατὰ τὸν ἀνω τρόπον γενησομένων προσφορῶν τὸ Δημοτικὸν Συμβούλιον θέλει ἀποφασίσει ὀριστικῶς και ἀμετακλήτως, δυνάμενον νὰ λάβῃ ὑπ' ὄψιν πάντα ἕτερον ἔρον ἐπιωφελεῖ διὰ τὸν Δῆμον, ἀλλὰ μὴ τροποποιεῖντα οὐσιωδῶς τὴν παροῦσαν διακήρυξιν.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 21 Μαΐου 1911.

Ὁ Δήμαρχος Ἀθηναίων

Σ. ΜΕΡΚΟΥΡΗΣ

ΣΤΟΥ ΝΟΥΜΑ

τὸ γραφεῖο, δρόμος Ἰσπικωγῆ 11, πωλοῦνται τὰκόλουθα βιβλία πρὸς ΜΙΑ δραχμὴ τὸ ἓνα, ἐξὸν δσα εἶναι σημειωμένα μὲ ἄλλες τιμῆς:

Γ. Ν. ΑΒΑΖΟΥ, «Ἡ Ματιὰ».—ΧΑΡ. ΑΝΤΡΕΑΣ, «Ὁ Μέγ' Ἀλέξανδρος».—ΒΑΡΒΕΝΤΗ, «Δόξα και Ζοή».—ΗΛΙΑ Π. ΒΟΥΤΙΕΡΙΔΗ, «Δάφνης και Χλόη» τοῦ Λόγγου (μετάφρ.).—«Τίμιονας ὁ Μιζάνθρωπος» τοῦ Λουκιανῶ (μετάφρ. λ. 50).—«Ὁ Προσκυνητής».—ΡΗΓΑ ΓΡΟΛΦΗ, «Τὰ Τραγοῦδια τοῦ Ἀπρίλη» (δρ. 2).—Π. Σ. ΔΕΛΤΑ «Στοχασμοὶ περὶ τῆς ἀνατροφῆς τῶν παιδιῶν μας» (λ. 50).—ΕΙΡΗΝΗΣ ΔΕΝΤΡΙΝΟΥ, «Ἀπὸ τὸν Κόσμο τοῦ Σαλινοῦ».—ΑΡΓΥΡΗ ΕΦΤΑΛΙΩΤΗ, «Φυλλᾶδες τοῦ Γεροδμήμου».—ΓΙΑΝΝΗ Κ. ΖΕΡΒΟΥ, «Νησιώτικα Τραγοῦδια».—Κ. ΘΕΟΤΟΚΗ, «Τὰ Γεωργικά τοῦ Βεργίλιου» (λ. 50).—«Σακούνταλα» τοῦ Καλλιμάχα (δρ. 1).—ΙΔΑ, «Σαμωθράκη» (δρ. 2).—ΜΑΝΩΛΗ ΚΑΛΟΜΟΙΡΗ, Τραγοῦδια γιὰ μιὰ φωνὴ μὲ πιάνο, και Μπαλάντες γιὰ πιάνο, τὸ κομμάτι δρ. 1.—Θ. ΚΑΤΡΑΙΑΝΗ, «Τὰ Τραγοῦδια τοῦ Στρατιώτη» (λ. 10).—ΑΝΤΩΝΗ Κ. ΑΕΚΟΠΟΥΛΟΥ, «Τὸ Βοσλί».—ΑΛΕΞ. ΠΑΛΑΗ, «Ὁ ἔμπορος τῆς Βενετίας» (Β' ἐκδοσι).—ΑΛΕΞΑΝΤΡΑΣ ΠΑΠΑΜΟΣΧΟΥ, «Ἀθρόπινος Μηχανισμός».—Χ. ΠΟΡΙΩΤΗ, «Σαλώμη» τοῦ O. Wilde (μετάφρ.).—ΣΤΕΦ. ΡΑΜΑ, «Τὰ Παλιὰ και τὰ Καινούργια».—ΖΗΣΙΜΟΥ ΣΙΔΕΡΗ, «Ὁ Αἶας» τοῦ Σοφοκλή (μετάφρ.).—ΗΛΙΑ ΣΤΑΥΡΟΥ, «Πλουτάρχου: Περὶ Παιδῶν Ἀγωγῆς» (μετάφρ.).—ΓΙΑΝΝΗ Κ. ΣΤΕΦΑΝΗ, «Μπουμπουζία».—Δ. Π. ΤΑΓΚΟΠΟΥΛΟΥ (δράματα): «Ζωντανοὶ και Πεθαμμένοι»,—«Ὁ Ἄσπας»,—«Οἱ Ἀλυσιδες» (δρ. 2).—ΜΕΝΟΥ ΦΙΑΧΝΤΑ «Ἀπὸ τοὺς Θρόλους τῶν Αἰώνων»,—«Γραμματικὴ τῆς Ρωμαϊκῆς Γλώσσης» (Α' ἐκδοσι).—Ζ. ΦΙΤΙΑΝ, (δράματα): «Τὸ Ἐκθετο»,—«Δίχως Ἀκρογιάλι»,—«Χτισμένο στὸν Ἄρμμο».—ΦΩΤΗ Δ. ΦΩΤΙΑΔΗ, «Τὸ Γλωσσικὸ Ζήτημα».—«Στὴ Φοιτητικὴ Συντροφία» (λ. 50).—ΠΑΝΤΕΛΗ ΧΟΡΝ (δράμα): «Μελάχρα».

Γιὰ τὸ ἐξωτερικὸ, λ. 25 παραπάνου ὁ κάθε τόμος.

ΤΟΜΟΙ παραμένοντες τοῦ «ΝΟΥΜΑ» (ἐξὸν ἀπὸ τὸν πρῶτο ποὺ δὲν ὑπάρχει κανένα του ἀντίτυπο) πωλοῦνται δρ. 12 ὁ ἓνας γιὰ τὴν Ἑλλάδα και φρ.χρ. 12.50 γιὰ τὸ Ἐξωτερικὸ.

Τὸ γραφεῖο τοῦ «Νουμά» στέλνει στοὺς συνδρομητὰδες τοῦ Ἐξωτερικοῦ ἑστὶ βιβλία τοῦ ζητήσουνε, στὶς τιμῆς ποὺ τὰ πωλοῦνε τὰλλα βιβλιοπωλεῖα, δίχως παραπανιστὸ ἔξοδο, ἐξὸν τὰ ταχυδρομικά.